

[Holdgaard.]

er en Selvfølge, som jeg sagde før, at vi kan give dette Forslag vor Tilslutning, saa meget mere som det viser sig, at den Formodning, som vi fremsatte den Gang, er rigtig, nemlig at det nok skulde vise sig, at det Beløb, der var stillet til Raa-dighed for Kommunerne til at uddele i Sygdoms- og Trangstilfælde, ikke var tilstrækkeligt. Naar man har fulgt med i den Tid, der er gaaet, siden Aldersrente-loven blev vedtaget, og har set — som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne pegede paa —, hvad der er foregaaet paa de forskellige Sogneraadforeningers Møder, saa vil man netop finde, at det er paa det Punkt, man sætter ind. Jeg tror, at den første Sogneraadforening, der havde Møde, var Skanderborg Amts Sogneraadforening, hvis Formand er en i Amtet højt skattet Venstremand; han var inde paa det samme, og der sendtes en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Formanden for Skanderborg Amts Sogneraadforeninger — han hedder Karl Petersen — siger:

„Det kan vist nok komme til at knibe med at faa den omtalte Ottendedel til at slaa til, og jeg vil derfor gerne bede Stiftamtet forespørge Indenrigsministeriet, hvorledes Kommunerne nu skal forholde sig.“

Derfor vil jeg ogsaa gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister i Dag, hvorledes Kommunerne skal forholde sig, hvis den Ottendedel, de $12\frac{1}{2}$ pCt., ikke slaar til. Jeg antager, at Stiftamtet har sendt en saadan Forespørgsel til Ministeriet, og det er jo muligt, at den allerede er besvaret.

Som sagt, vi kan give Forslaget vor Tilslutning; vi synes det er paakrævet, at man giver Kommunerne den Frihed. Og nu kan man tale saa meget man vil om Brændselspriser — det ærede Medlem Hr. Vesterager talte jo om disse Priser ude paa Landet; men han kunde ogsaa have talt om den Tilstand, som Brændselet der er i. Vi ved jo alle sammen, særlig de, der hører hjemme i den Egn, hvor det ærede Medlem Hr. Vesterager og jeg er fra, hvor det væsentligste Brændsel er Tørv, at det vel er muligt, at disse Aldersrentenydere kan faa Tørv til en meget billig Pris, hvis de selv kan hente dem der, hvor de staar, ude i Moserne, hvor Forholdene er saadan, at næsten ingen kan færdes der, og Tørvene er ogsaa af en meget daarlig Beskaffenhed. Men jeg har,

som sagt, noget Haab om, naar Sagen kommer i Udvalg, at det vil lykkes os der at overbevise baade den højtærede Indenrigsminister og hans Parti om, at det vil være nødvendigt at vedtage saadant et lille Lovforslag, fordi det er rigtigt; og den ærede Minister var jo inde paa at indrømme det, idet han gentagende sagde „foreløbig“. Heri er der ganske sikkert en Indrømmelse. Men, som sagt, man ved jo ikke . . . det er jo muligt, at den nuværende Regering, den højtærede Indenrigsminister og Partiet Venstre, vil forsøge, om de kan file en Femkrone fra en gammel Aldersrentenyder; det er det Princip, som de altid søger at praktisere overfor de gamle. Naar man kommer til at tale om Forslag, der kan gavne de velhavende i Samfundet, er det ganske andre Toner, der lyder. Det ærede Medlem Hr. Vesterager talte saa smukt om Husmændene og deres Kaar, men naar der er Tale om at give de store Formueejere Skattelettelser, hører man ikke saa meget om de betrængte Husmænds Kaar; naar man ikke vil være med til at unde de gamle en haardt tiltrængt Brændselshjælp, kører man derimod op med en hel Del betrængte Husmænd og Gaardmænd. Og naar vi, hvad jeg haaber, en Gang kommer til at drøfte med det ærede Medlem her i Folketinget de kriseramte Landboeres Forhold, skal vi høre, om det ikke blot er smukke Ord, som der ingen Handling er bagved.

Jeg vil slutte med at sige, at det har forbavset mig noget at høre baade den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Rahbek saa pure og blankt afvise Forslaget ved første Behandling, det røber et forbavsende Ukendskab til de virkelige Forhold ude i Landet, og det viser, synes jeg, en Haardhjertethed overfor de gamle, ligesom det er en forbavsende Mistillid, som her giver sig til Kende overfor det kommunale Selvstyre. Der er her kun Tale om at give Kommunalbestyrelserne Frihed og Ret til at skønne over, om de vil yde indtil 20 Kr. i Brændselshjælp til en gammel Aldersrentenyder eller til en Familie, og det er mig ubegribeligt, at man nærer en saadan Mistillid og har en saadan Frygt for, at Kommunalbestyrelserne skal misbruge Pengene; Statskassen kan da ikke blive helt ruineret, thi Statstilskuddet er i Forslaget begrænset til 500 000 Kr.

Jeg vil saa indtrængende, som jeg kan, paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.